

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 000552 09 Кж 4
Бања Лука, 8.10.2009. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија мр Вељка Икановића, као председника вијећа, Слободана Милашиновића и Војислава Димитријевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог М. Ј. због кривичног дјела убиства из члана 148. став (1) Кривичног закона Републике Српске и кривичног дјела неовлаштена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став (1) Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби Окружног тужиоца у Бијелини и браниоца оптуженог П. П. адвоката из З., изјављених против пресуде Окружног суда у Бијелини број 12 0 К 000552 09 К од 03.06.2009. године, након одржане јавне сједнице вијећа, у присуству републичког тужиоца мр Ненада Врањеша, оптуженог и његовог браниоца, донио је дана 8.10.2009. године

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснована жалба браниоца оптуженог М. Ј. а уважавањем жалбе окружног тужиоца у Бијелини, преиначава се у одлуци о казни пресуда Окружног суда у Бијелини број 12 0 К 000552 09 К од 03.06.2009. године, тако што се оптуженом М. Ј. за кривично дјело убиство из члана 148. став (1) Кривичног закона Републике Српске, за које је оглашен кривим том пресудом, утврђује казна затвора у трајању од 12 (дванаест) година и 6 (шест) мјесеци, с тим да му се казна затвора у трајању од 1 (једне) године, утврђена истом пресудом за кривично дјело недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став (1) Кривичног закона Републике Српске, узима као утврђена, па га суд, на основу истих законских прописа и уз примјену члана 42. став (2) тачка 2) Кривичног закона Републике Српске, осуђује на јединствену казну затвора у трајању од 13 (тринаест) година у коју му се, примјеном одредбе члана 44. став 1. Кривичног закона Републике Српске, урачунава вријеме проведено у притвору од 16.10.2008. године па надаље.

У осталом дијелу првостепена пресуда остаје неизмјењена.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бијелини број 12 0 К 000552 09 К од 03.06.2009. године оптужени М. Ј. оглашен је кривим због кривичног дјела убиство из члана 148. став (1) Кривичног закона Републике Српске (у даљем

тексту: КЗ РС), за које му је утврђена казна затвора у трајању од 10 (десет) године и 6 (шест) мјесеци, у стицају са кривичним дјелом неовлаштена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став (1) КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и осуђен на јединствену казну затвора од 11 (једанаест) година, у коју казну му је урачунато вријеме проведено у притвору почев од 16.10.2008. године па надаље. На основу члана 62. КЗ РС оптуженом је изречена мјера безбједности одузимања полуаутоматске пушке, наведеног броја и калибра, као предмета употребљеног за извршење кривичног дјела, ослобођен је дужности да накнади трошкове кривичног поступка и паушала, а оштећени М. М. и С. М. су са имовинскоправним захтјевом упућени на парницу.

Против ове пресуде жалбу су, благовремено, изјавили окружни тужилац из Б. и бранилац оптуженог П. П. адвокат из З..

Окружни тужилац пресуду побија због одлуке о казни, са приједлогом да се жалба уважи и оптуженом изрекне казна затвора у трајању од 20 година.

Бранилац оптуженог пресуду побија због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или да се жалба уважи, побијана пресуда укине и одреди одржавање претреса пред Врховним судом Републике Српске.

Окружни тужилац није подносио одговор на жалбу, док је бранилац оптуженог, у одговору на жалбу окружног тужиоца, предложио да се ова жалба одбије као неоснована, а жалба одбране уважи.

На сједници вијећа овог суда републички тужилац је остао код жалбе окружног тужиоца са измијењеним приједлогом да се оптуженом изрекне казна затвора у дужем трајању, уједно предлажући да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована.

Бранилац оптуженог остао је у цјелости код поднесене жалбе и одговора на жалбу окружног тужиоца, предлажући да се жалба оптуженог уважи, а жалба тужиоца одбије.

Испитујући првостепену пресуду у смислу одредбе члана 312. ЗКП, у оном дијелу у којем се жалбом побија, овај суд је одлучио као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Нема основа за тврдњу жалбе бранилаца да је првостепена пресуда захваћена разноврсним облицима битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. ЗКП, која се манифестује у виду повреде права на одбрану и да је побијана пресуда заснована на доказима на којима се не може заснивати пресуда. У оквиру овог жалбеног разлога жалба браниоца оптуженог налази да је дошло до повреде права на правично суђење „једнакост у поступању“ из члана 6. Европске конвенције о људским правима и слободама грађана.

Нема мјеста жалбеној тврдњи да је право на одбрану повријеђено у виша наврата при чему се посебно апострофира да претресно вијеће није прихватило приједлог одбране да се изврши реконструкција на лицу мјеста због чега је и чињенично стање остало погрешно и непотпуно утврђено, да су оптужени и одбрана добили само оптужницу, али не и доказе иако се оптужени налазио у притвору, да извод из казнене евиденције за оштећеног, који је изведен као доказ на главном претресу на коме је дата завршна ријеч одбране, није достављен одбрани, па стога није могао бити анализиран у завршној ријечи одбране, а пресуда га третира као доказ одбране, да је исти третман, односно као доказ одбране, имао и допис Окружног затвора Бијељина кога је прибавио суд, да је претресно вијеће имало различит третман у односу на свједоке одбране због чега је одбрана морала одустајати од свједока и да је суд дозволио да тужилаштво и након подизања и потврђивања оптужнице води истрагу, при чему тужилац не доставља одбрани наредбу за вјештачење и не обавјештава одбрану о постојању одређених доказа, односно крије доказе од одбране.

Нема основа за жалбену тврдњу да је суд у току главног претреса неправилно поступао код извођења доказа од стране одбране, као и предлагања нових доказа одбране, у чему жалба види повреду права на одбрану, односно битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 303. став (1) тачка г) ЗКП. Ово из разлога што жалбом означени облик битне повреде одредаба кривичног поступка није почињен, па аргументима жалбе није доведена у сумњу правилност закључка побијане пресуде да је оптужени починио кривична дјела која му се потврђеном оптужницом стављају на терет, нити валидност датих разлога у образложењу пресуде за такав закључак.

Коначна је одлука претресног вијећа о одбијању приједлога за извођење нових доказа (реконструкција на лицу мјеста) ако се околности које се таквим доказом могу утврдити немају значај за предмет или је понуђени доказ непотребан. Ова одлука претресног вијећа, мада је то могао урадити и сам предсједник вијећа на основу овлашћења из члана 270. став (2) ЗКП, може се побијати само жалбом на пресуду донесеном у првом степену. Међутим, када суд одбије приједлог за извођење неког доказа није повриједио закон, како се то неосновано образлаже у жалби браниоца, већ то може бити околност која указује на то је ли чињенично стање правилно и потпуно утврђено. Нема мјеста жалбеној тврдњи да стоји наведена битна повреда одредаба кривичног поступка. Ово из разлога што је вијеће на главном претресу од 28.5.2009. године за одбијене доказне приједлоге одбране дало разлоге у образложењу претресног рјешења којим се одбијају приједлог за извођење нових доказа, а ове разлоге суд је шире образложио на страни 3. пасус 2. и страни 7. пасус 1. побијане пресуде. Дакле, када суд за одбијене доказне приједлоге одбране да разлоге у образложењу претресног рјешења којим се одбија приједлог за извођење нових доказа и те разлоге понови у образложењу пресуде онда нема основа за жалбену тврдњу да је одбијањем тих приједлога одбране, учињена битна повреда одредаба кривичног поступка.

Право браниоца да у току истраге разматра списе и разгледа прибављене предмете који су у корист осумњиченог ограничено је само у погледу списка и предмета чије би откривање могло довести у опасност циљ истраге. У свим другим ситуацијама неспорно је право браниоца да разматра списе и

прибављене предмете, а посебно након подизања оптужнице, када бранилац, осумњичени, односно оптужени имају право увида у све списе и доказе и могу извршити фотокопирање свих списа и докумената, сходно одредбама члана 55. став (3) и (5) ЗКП. Нема, дакле, законске обавезе тужиоца и суда достављања списа и доказа оптуженом и његовом браниоцу осим у ситуацијама предвиђеним ставом (2) новелираног члана 55. ЗКП. Осим тога одредбама члана 235. став (4) и (5) ЗКП (одлучивање о оптужници) прописано је да судија за претходно саслушање доставља потврђену оптужницу, дакле, не и доказе које му тужилац доставио уз оптужницу, па је стога неоснован приговор жалбе браниоца оптуженог јер нема обавезе да се оптуженом и његовом браниоцу уз потврђену оптужницу достављају и докази тужиоца, без обзира да ли се оптужени налази на слободи или у притвору.

Није спорно да је на главном претресу од 13.5.2009. године бранилац оптуженог, а у договору са оптуженим, одустао од приједлога за саслушање раније предложених свједока и да је суд, у рјешењу којим се одлаже главни претрес, одлучио да се од ПС С., а на приједлог браниоца, прибаве казни подаци за оштећеног, а од љекара Округног затвора у Бијељини подаци о здравственом стању оптуженог. Неспорно је, дакле, да је на приједлог браниоца прибављен извод из КЕ за оштећеног, а на тражење суда и љекарски извјештај за оптуженог, да су они прочитани као материјални докази на главном претресу од 28.5.2009. године (ни оптужба ни одбрана није имала примједбе на ове доказе) и да су у побијаној пресуди (страна 3. пасус 2.) означени као доказ одбране. Стога не стоји приговор да је одбрана због става претресног вијећа морала одустајати од свједока и да је извод из КЕ за оштећеног погрешно означен као доказ одбране јер је прибављен на тражење одбране. С друге стране основан је приговор да је допис Округног затвора у Бијељини од 27.5.2009. године погрешно означен као доказ одбране јер је овај извјештај прибавио суд, међутим, означавање овог доказа као доказа одбране не чини овај доказ незаконитим нити таквим да се он не може користити у поступку.

Неспорно је и за овај суд да тужилац у писмено поднесеној оптужници није предложио саслушање вјештака у вези алкохолисаности оптуженог и оштећеног и вјештачења ватреног оружја и чауре, да је саслушање ових вјештака тужилац предложио у уводној ријечи на главном претресу од 17.2.2009. године и да су на главном претресу од 22.4.2009. године саслушани вјештаци др В. Б. (вјештачење алкохолисаности оптуженог и оштећеног) и инг. Ж. П. (вјештачење ватреног оружја и чауре) па су њихови писани налази и мишљења прихваћени као доказни материјал. На ове налазе и мишљења бранилац оптуженог није имао приговора осим приговора да се ови докази уврсте у спис, истакнут на главном претресу, те приговора истакнутих у жалби да одбрана никада од тужилаштва није добила наредбу да се ова вјештачења изврше и да одбрана није извела своје доказе којима би побијала ове доказе тужилаштва, па је коначни приговор жалбе браниоца оптуженог да се ови докази нису могли извести јер нису предложени у оптужници указује као неоснован. Ово из разлога што тужилац није у обавези било коме, па ни браниоцу осумњиченог, односно оптуженом, достављати наредбе којима се одређују вјештачења и што је тужилац на законом дозвољен начин извео доказе, па и доказе који се оспоравају жалбом, а затим писане налазе и мишљења вјештака предао у судски спис, а суд је прихватио као доказни материјал обзиром

да су вјештаци свједочили на главном претресу, што подразумијева да су законито примјењена правила поступка и да сљедом тога није дошло до повреде права на одбрану оптуженог, па се стога сваки приговор жалбе браниоца оптуженог да је оваквим начином извођења доказа повријеђено право на одбрану указује као неоснован. Сасвим је друго питање што одбрана није извела доказе којима би побијала доказе оптужбе иако је одбрани током читавог овог поступка било омогућени извођење доказа и предлагање нових доказа.

Доказни поступак, на кога жалба браниоца оптуженог има највише приговора, као кључни дио главног претреса, је примарни и основни начин утврђивања истине у кривичном поступку и реализује се кроз сучељавање двије супростављене стране које изводе своје доказе и имају пуну доказну иницијативу. При томе је контрадикторност водећи принцип извођења доказа на главном претресу, јер се процесне радње испитивања свједока, вјештака и других доказа изводе по правилима директног и унакрсног испитивања. Доказни поступак, односно редосљед извођења доказа, утврђен је чланом 268. ЗКП, осим ако судија, односно вијеће не одреди другачије. Докази се изводе по правилима директног (главног), унакрсног и додатног испитивања уз право суда да у сваком тренутку постави питање свједоку или вјештаку. Дакле, терет доказивања изнесених тврдњи је на странкама и браниоцу и они имају доминантну улогу током доказног поступка. Сви докази налазе се код странака, односно браниоца, а изводе непосредно пред судом и судијама, односно вијеће нема никаква предубијеђења у погледу исхода поступка, па не може стећи увјерење о априорној кривици оптуженог, што је сигуран знак непристрасног суђења. Дозвољено је директно, унакрсно и додатно испитивање свједока и вјештака, а писани налаз и мишљење вјештака, сходно члану 277. став (5) ЗКП, биће прихваћен као доказни материјал само уколико је тај вјештак свједочио на претресу. Дозвољени су изузеци од непосредног извођења доказа у смислу члана 280. став (1) ЗКП када искази дати у истрази могу бити кориштени приликом директног или унакрсног испитивања или побијања изнесених навода или у одговору на побијање или на додатно испитивање. Записници о доказном материјалу (записници о увиђају на лицу мјеста, о претресању стана или лица, о одузимању ствари, књига, записника и осталих доказа) износе се на главном претресу да би се утврдио њихов садржај сходно члану 281. став (1) ЗКП.

Оспоравајући законитост доказа жалба браниоца оптуженог заступа тезу да се побијана пресуда заснива на доказима на којима се не може заснивати пресуда, при чему се посебно апострофира садржај исказа свједока Г. Р., јер овај свједок, према наводима жалбе, има интерес да не говори истину, да је записник о увиђају доказ неистините садржине јер према исказима свједока лице мјеста је измјењено од догађаја па до вршења увиђаја, а та битна чињеница није уведена у записник, налазе и мишљења вјештачења алкохола у крви и вјештачења оружја и чаура, као доказе чије извођење суд није смио дозволити, а оспорава се и обдукциони записник због елемената фалсификовања садржине јер обдукцији није присуствовао тужилац како је наведено у записнику, чиме је по ставу жалбе почињена битна повреда из члана 303. став (1) тачка з) ЗКП. Међутим, из списка предмета не произилази овакво стање.

Наиме, када је у питању исказ свједока Г. Р. жалба не прецизира на који је законом забрањен начин овај исказ прибављен оспоравајући при томе оцјену

коју је томе исказу дао суд и приговарајући да нису обављене одређене радње приликом увиђаја и одређена вјештачења. Дакле, жалба оспорава валидност датих разлога у образложењу за утврђене одлучне чињенице, као и због тога што, по жалби одлучне чињенице нису утврђиване, међутим, приговор таквог карактера у суштини спада у жалбени основ погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер се таквим приговором кроз замјерку образложењу пресуде за чињеничне закључке оспорава правилност тих чињеничних утврђења.

Стоји приговор жалбе браниоца оптуженог да у записнику о увиђају није констатовано да је лице мјеста измијењено до доласка увиђајне екипе и да су то поједини свјedoци изјавили, међутим, због овог пропуста се поменути записник не може означити као незаконито прибављен доказ, како то погрешно закључује жалба браниоца оптуженог. Осим тога увиђај, као једна од основних радњи доказивања, прописана је одредбама члана 156. ЗКП и врши да би орган (тузилац или овлаштена службена лица) који предузима ту радњу непосредним опажањем утврдио све важне чињенице које су од значаја за постојање кривичног дјела и његово касније евентуално доказивање на суду, као и да би се прикупили потребни и релевантни докази о околностима под којима је дошло до извршења кривичног дјела, у конкретном случају убиства. Увиђај се најчешће врши и прије доношења наредбе о спровођењу истраге при чему тужилац и овлаштена службена лица, уколико они врше увиђај, немају обавезу да на увиђај позову осумњиченог, без обзира што је можда познат у вријеме његовог обављања, што опет не значи да то лице не може бити присутно приликом вршења ове радње. Само у случају процесне ситуације када је суд орган који предузима увиђај позивање странака и браниоца је обавезно.

Такође стоји приговор жалбе браниоца оптуженог да обдукцији није присуствовао тужилац како је наведено у записнику, иако је на то обавезан према одредби члана 168. став 2. ЗКП-а. Међутим, овакав недостатак у писменом налазу и мишљењу не чини овај доказ незаконитим. Тужилац је наредбом број КТА-724/08 наредио судско-медицинско вјештачење, а неприсуствовање тужиоца вјештачењу (обдукцији) у конкретном случају не чине овај доказ правно неваљаним. Осим тога вјештак је свједочио на главном претресу од 17.2.2009. године (одбрана није имала приговора налазу вјештака) па је његов писани налаз и мишљење прихваћен као доказни материјал у смислу новелираног члана 277. став (5) ЗКП.

Нема основа за жалбену тврдњу да је суд у току главног претреса неправилно поступао код извођења доказа од стране одбране, да није образложио промјену редосљеда извођења доказа и да је првостепени суд повриједио и одредбе ЗКП о спајању поступка, а то је могло бити од утицаја на законито и правилно доношење пресуде у чему би се састојала битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 2. ЗКП. Ово из разлога што жалбом означене облике битне повреде одредаба кривичног поступка нису почињене јер је суд правилно поступао код извођења доказа одбране, није измјенио законски редосљед извођења доказа нити је могао примјенити одредбе о спајању поступка, јер за други поступак није ни знао како то произилази и из жалбе браниоца оптуженог, па аргументима жалбе није доведена у сумњу правилност закључка побијане пресуде да је оптужени починио кривична дјела

за која је побијаном пресудом оглашен кривим, нити валидност датих разлога у образложењу пресуде за такав закључак.

На основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и доказа изведених на главном претресу пред првостепеним судом утврђене су све чињенице од одлучног значаја за постојање кривичних дјела и кривичне одговорности оптуженог, па нема мјеста ни жалбеном приговору да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено. Аргументима жалбе браниоца оптуженог није доведена у питање правилност чињеничних утврђења побијане пресуде, а изнијете жалбене тврдње о недостацима чињеничне основе, по мишљењу овог суда, немају упоришта у садржају проведених доказа на главном претресу нити се као основани могу прихватити приговори жалбе о мањкавости датих разлога у образложењу пресуде за одлучне чињенице. Ово из разлога што докази проведени на главном претресу представљају поудан основ за закључак првостепене пресуде да је оптужени М. Ј. извршио кривична дјела, за која је оглашен кривим том пресудом, предузимањем радњи описаних у изреци пресуде. За такав закључак побијана пресуда је дала увјерљиве разлоге, уз садржајну анализу проведених доказа, које разлоге, као мјеродавно образложење, прихвата и овај суд.

Ни приговор да првостепени суд није утврђивао да ли постоје околности које искључују кривичну одговорност оптуженог, при чему жалба браниоца оптуженог доводи у питање урачунљивост у вријеме извршења кривичног дјела оптуженог, није основан. Ово из разлога што се мишљење вјештака одговарајуће специјалности тражи ако се у току поступка појави сумња у урачунљивост осумњиченог, односно оптуженог, када вјештаци треба суду да пруже податке на основу којих ће суд моћи да изведе свој закључак. Овај суд указује да су урачунљивост, битно смањена урачунљивост, неурачунљивост, јака раздраженост или афекат правни појмови и да о њима одлучује суд. Вјештак неуропсихијатар и други вјештаци одговарајуће специјалности треба суду да пруже податке на основу којих ће суд моћи да изведе свој закључак. Ово мишљење се тражи ако се сумња да су осумњичени, односно оптужени неурачуљиви или смањено урачунљиви, да ли су били у стању раздражљивости, афекта или страха, какав је био интензитет таквог стања и да се одреди природа, врста, степен и трајност евентуалних поремећаја. На основу тога вјештак даје своје мишљење о томе какав је утицај евентуално душевно оболење и стање имало и какво још има на схватање поступања оптужених и да ли је и у којој мјери поремећено душевно стање постојало у вријеме извршења дјела. Очигледно је да се сумња у урачунљивост оптуженог није манифестовала ни у току истраге ни у току главног претреса па стога од страна, па ни бранилац оптуженог, није тражио вјештачење у циљу утврђивања стања урачунљивости оптуженог *tempore criminis*.

Када је ријеч о жалбеном основу повреде Кривичног закона, односно залагању и ставу жалбе браниоца оптуженог да радње које је наводно починио не представљају обиљежја кривичних дјела за које је осуђен првостепеном пресудом, овај суд налази да аргументација која се износи у жалби није прихватљива. Наиме, правилно првостепени суд утврђује да је оптужени, под околностима утврђеним и описаним у изреци побијане пресуде дана 16.10.2009. године у С., из полуаутоматске пушке, чије држање грађанима уопште није

дозвољено, у правцу оштећеног испалио један метак и задао му повреде од којих је овај подлегао и да је тиме остварио све елементе кривичног дјела убиства из члана 148. став (1) и кривичног дјела недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја из члана 399. став (1) Кривичног закона Републике Српске.

Дакле, проведеним доказима и њиховом правилном оцјеном у побијаној пресуди, што у цјелости прихвата и овај суд, првостепени суд је правилно утврдио све одлучне чињенице, разјаснивши све битне околности од значаја за правилно пресуђење овог предмета, а посебно за правну оцјену дјела, па супротна тврђења жалбе браниоца оптужениг нису основана. Према томе чињенична и правна основа побијане пресуде у свему је правилна, а пресуда даје детаљне разлоге правне оцјене радњи оптуженог, дајући за то ваљане разлоге. Дакле, чињенично стање је и потпуно и правилно утврђено, нема повреда кривичног закона, па се другачија становишта жалби не могу прихватити.

Испитујући одлуку о казни у вези са приговорима жалбе окружног тужиоца, те жалбу браниоца оптуженог, овај суд налази да су основане замјерке жалбе окружног тужиоца засноване на тврдњи о неадекватности изречене казне од једанаест година затвора оптуженом за почињена кривична дјела, тежини почињених кривичних дјела и степену кривичне одговорности оптуженог. Наиме, првостепени суд је цијенио све околности самог дјела и околности које се стичу на страни оптуженог, при томе не наводећи које околности је цијенио као олакшавајуће, а које као отежавајуће околности, осим да ранију осуђиваност оптуженог није узео као отежавајућу околност, па је нашао да су појединачно изречене казне, као и јединствена казна, сразмјерне извршеним кривичним дјелима и оптуженом као индивидуи и да ће се изреченом казном постићи сврха кажњавања. Међутим, с правом жалба тужиоца указује да је прецијењен значај тих околности када се имају у виду тежина извршених кривичних дјела и висок степен кривичне одговорности оптуженог изражен кроз директни умишљај и упорност при извршењу кривичног дјела убиства, побуде из којих је дјело учињено, околности под којима је дјело почињено и јачина повреде заштићеног добра манифестована кроз тежину посљедице, што указују на такав степен друштвене опасности радњи оптуженог при извршењу кривичних дјела да разлози специјалне превенције као једног сегмента сврхе кажњавања не оправдавају изречену казну. Из изнијетих разлога овај суд је уважавањем жалбе окружног тужиоца преиначио побијану пресуду у одлуци о казни тако што је оптуженом за кривично дјело убиство утврдио казну затвора у трајању од 12 (дванаест) година и 6 (шест) мјесеци, стим да му је казну затвора у трајању од 1 (једне) године, утврђену побијаном пресудом за кривичног дјела недозвољена производња и промет оружја или експлозивних материја, узео као утврђену, и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 13 (тринаест) година сматрајући да ова казна представља и потребну и довољну мјеру казне за остварење сврхе кажњавања како с аспекта васпитног утицаја на оптуженог да убудуће не чини кривична дјела, тако и у погледу превентивног дјеловања према другима да не чине кривична дјела.

Ради изнијетог жалба браниоца је одбијена као неоснована на основу одредбе члана 319. ЗКП-а, а уважавањем жалбе тужиоца преиначена

првостепена пресуда на начин описан у изреци ове пресуде, а на основу одредбе члана 320. став 1. ЗКП-а.

Записничар

Соња Матић

Предсједник вијећа

мр. Вељко Икановић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић